

Op de Mat(th)

SO-Kampweek oktober 2015

maandag

De natuur in. Dat is het motto van deze kampweek. Gelukkig ligt ons kamphuis in Bergeijk tussen de bossen, waarin we natuurlijk volop wondere wezens zullen kunnen vinden. Natuurlijk in de bomen de vogels, op de grond de muizen, egels en misschien zelfs hier en daar een hert. En, als we vanuit onze ooghoeken kijken, tussen hemel en aarde, misschien zelfs de boswezens die zich niet zo snel laten zien: een boself misschien, een kabouter of aardmannetje.

Het zullen vast weer mooie kampdagen worden, dat is zeker. De koffers en rugzakken zijn gepakt, we gaan op weg. Op weg naar het bos. In het bos, daar wonen ...

Nadat alle leerlingen 's ochtends met koffers, slaapzakken en natuurlijk het belangrijkste, hun knuffels, op school angekommen waren, duurde het niet al te lang voordat de bus zich aandiende. Tot grote vreugde van de meesten was het een echte dubbeldekker.

De laatste kusjes werden met papa's en mama's uitgewisseld en hier en daar pinkte een van de kinderen, of juist een ouder een traantje weg. 'T is altijd weer spannend, zo'n week. De reis naar de bossen en wouden rondom Bergeijk verliep voorspoedig, zodat we al na anderhalf uur door de bomen het kamphuis konden zien schemeren. Wie een beetje weet hoe het werkt in bossen, weet natuurlijk dat een lunchpakketje goed van pas komt, al was het alleen maar voor de kruimeltjes. Na zo'n lange reis was het daarom even lekker om in het zonnetje buiten onze boterhammetjes te eten. Althans, dat dachten we. Want toen de koude oosterwind ons door de kleren sneed, wisten we niet hoe snel we naar binnen moesten vluchten. Na de boterham maakten sommigen al hun kampeerbed op, terwijl anderen nog even de omgeving verkenden.

Plots klonk geroep en stond daar in vol houthakkersornaat houthakker Henk die zong over het plezier dat hij had in ... u snapt het al. Hakken wilde hij, overal waar bomen stonden. Maar omdat we hier in Nederland zijn, kan dat niet zonder vergunning in drievoud. De boze buurvrouw stond al vrij snel naast hem voordat hij de bijl aan de wortels van ook maar één boom zetten kon. En hoe hij ook zocht, hij vond geen vergunning in zijn knapzak. Sterker, veel van ons twijfelden zelfs aan het bestaan van de vergunning.

Hoe dan ook, in de knapzak vond de houthakker dan weer wel het pakketje picto's dat nodig was voor ons dagprogramma. Al gauw bleek dat we niet voor niets gekomen waren, want het programma was barstensvol. We zagen door de bomen af en toe het bos niet meer. Een doemiddag, kampvuur, eten en zelfs een "rode draad" werden aangekondigd. Wat het laatste is, weten we eigenlijk niet zo goed, maar wat we wel weten is dat het ieder jaar weer op het programma staat en dagelijks bijna het hoogtepunt van de dag genoemd kan worden. We waren dus benieuwd.

Toen houthakker Henk ons alles duidelijk had gemaakt, werden we het bos ingestuurd. Daar konden we alvast genieten van een enorme hoeveelheid paddenstoelen die de grond uitgeschoten waren als ... eh ... paddenstoelen. Sommige lichtbruin en anderen meer geel, en soms zelfs een paar rood met witte stippen. Het was midden op de dag dus geen dier liet zich al zien, laat staan de sprookjesachtige wezens die in het bos wonen en zich pas durven te roeren wanneer de mensen al weer thuis aan de stampot zitten of zelfs al naar bed gaan.

Terug van de boswandeling konden wij ons gaan wijden aan onze keuze voor de doemiddag. Sommige sprokkelden al het hout voor het kampvuur in de avond. Anderen maakten een modderschilderij, sommigen zelfs van zichzelf (en dat kan op meerdere manieren opgevat worden). Er werd geknutseld met schors, eikels, dennenappels, takjes en mos, of een tekening gemaakt naar de natuur. Voor de meer beweeglijken onder ons was er de (padden)stoelendans of voetbal tussen de bomen. En

voor de meest gezelligen waren er bordspellen te spelen. Terwijl we zo druk bezig waren, kwam de boze buurvrouw van de houthakker ons influisteren dat we goed op houthakker Henk moesten letten, de man deed aan illegale kap en daar moesten we een stokje voor steken.

Nadat iedereen zich (re)creatief of sportief had vermaakt, klonk er belgeschal en was het tijd om in de gezamenlijke ruimte te kijken waarom en door wie de stilte in het bos werd verstoord.

Al gauw was duidelijk dat het Zaza en Knoest waren, de twee boselven, die ons vorige week al op school hadden bezocht. Zaza is duidelijk de meest vlijtige van de twee, want terwijl Knoest aangaf zich te vervelen, wilde Zaza almaar zagen en zagen. En zagen en zagen. Knoest ging er uiteindelijk maar verveeld bij liggen en toen pas besloot Zaza het bijltje er bij neer te gooien, of beter: de zaag. Maar niets doen leidt tot niets, dus al gauw vroegen beide boselven zich af of ze niet iets verzinnen konden wat ze beiden graag deden. Met de handen in het groene haar, besloten zij op zoek te gaan naar het aardvrouwkje, dat vrij vaak goede ideeën had. Maar waar moesten ze haar vinden? Gelukkig wisten ze, met hulp van Sana uit de Gonzoklas en nog wat andere kinderen richtingaanwijzers te vinden, die uiteindelijk leidden tot de appelboom waaronder het aardvrouwkje wonen zou.

Onder toverachtige klanken verscheen het groenige vrouwkje, omkleed met twijgjes en takken, tussen de bladeren en zij vertelde het stel, dat zij vast en zeker zouden kunnen leren en genieten van het zoeken in het bos. Bijvoorbeeld het zoeken naar paddenstoelen. En na deze wijze raad verdween

het vrouwtje zoals ze verschenen was, met raadsels omkleed en met prachtige klanken, terwijl de vogeltjes in de bomen hun liedjes floten. Paddenstoelen zijn er in de herfst natuurlijk volop te vinden en al gauw hadden Zaza en Knoest hun handen er mee vol. Knoest, die ondertussen moe en hongerig geworden was, wilde bijna wat paddenstoelen in zijn mond stoppen, maar gelukkig wisten veel kinderen hem te waarschuwen: de meeste paddenstoelen kan je niet eten. Ze zijn immers giftig? Champignons ja, of een cantharel op zijn tijd, dat kan zonder gevaar, maar een vliegenzwam (ja, die rode met witte stippen) is zo levensgevaarlijk als wat.

Knoest was natuurlijk verdrietig om de vermeende lekkernij te laten gaan, maar met zijn (overigens behoorlijk lange) neus, rook hij plots een geur, die ook onze maag deed knorren. Nadat wij nog een Zoeklied hadden gezongen, vertrokken de boselven weer en konden wijzelf aan tafel voor een bosmaaltijd van macaroni met yoghurt en vruchtjes toe.

Na de maaltijd konden we ons opmaken voor het kampvuur. Ver buiten het bos natuurlijk. Bomen zijn vaak licht ontvlambaar en we willen natuurlijk geen boze boselven aan de deur vanavond. Het zingen werd af en toe onderbroken door de heerlijk geroosterde marshmallows die iedereen met graagte in de mond deed smelten.

Met de buikjes rond en gloeiende wangen (niet alleen van het vuur) liepen we naar ons slaapverblijf terug en legden ons, na eerst natuurlijk eens extra goed de tanden te hebben gepoetst, in onze bedjes op een oor. En terwijl wij juist in slaap vielen, werd het bos rondom ons wakker. Muisjes scharrelden tussen de gevallen dennenappels, eekhoortjes deden zich te goed aan de eikeltjes die ze aan het verzamelen waren, een ree kwam schichtig tevoorschijn tussen de bladeren. En zij, die nog iets verder keken dan hun neus lang is en die nog geloven in de verhalen over het bos van weleer, zagen af en toe de schimmen van elven en aardvrouwtjes verschijnen en weer verdwijnen in het maanlicht. Of was dat dan toch weer gezichtsbedrog? Nee toch?

dinsdag

Na een goede nachtrust vol dromen van elvenfeesten, kabouterdansen en misschien een trouwerij tussen een aardvrouwje en aardmannetje, werden fris wakker. Letterlijk want de temperatuur was flink wat graden gedaald. De wollen sokken werden uit de koffers geplukt, sjaals omgedaan en zelfs ijsmutsen opgezet! Eerst moest er natuurlijk ontbeten worden want de boslucht maakt hongerig, en hoe! Onze eigen keukenfeën hadden de perfecte remedie: voor ieder die het wilde waren er gebakken eieren, spiegel of geklutst. Na ook meteen onze lunchpakketjes te hebben gemaakt, werden we opnieuw toegesproken door hout-hakker Henk, die nog steeds droomde van een geheel omgehakt bos, maar opnieuw werd hij tegengehouden door de boze buurvrouw en opnieuw wist hij niet de benodigde vergunning te tonen en dus werd hij wederom weggestuurd. Maar niet voordat hij nog even het dagprogramma had doorgenomen.

Als eerst stond de ochtendgym gepland. Nu is dat traditiegetrouw het domein van meester Carl, maar zoals de meesten weten, is deze al een paar weken ziek. En dus had juf Willeke zich opgeworpen als vervangster. En zij deed dat met verve. En nog fanatieker dan meester Carl, want waar hij vaak slechts vier liedjes nodig heeft, ging juf Willeke door tot vijf. Misschien ook wel te verwachten omdat ten eerste de ochtendgym buiten plaats vond en ten tweede de gevoelstemperatuur rond de vijf graden lag. Vorst aan de bosgrond, zullen we maar zeggen. Al blauwbekkend sprongen en zongen de kinderen en de meesters en juffen zich een beetje warm. In ieder geval voldoende om zich vervolgens, opnieuw buiten, op sport & spel te storten. In een parcours van zo'n zeven activiteiten trokken de groepjes langs verhalen over bosdieren en verhalen van vroeger. Ontsnappen aan de boze beer in winterslaap bijvoorbeeld of een wedstrijd in slakkengang. Speerwerpen, bladeren ruimen of kastanjes rapen waren ook in het rondje opgenomen. Met ieder spel werden punten verdiend en de twee beste groepjes moesten touwtrekken om de uiteindelijke overwinning in de wacht te slepen. Natuurlijk greep het boventalige aantal juffen en meisjes meteen de gelegenheid aan om opnieuw een touwtrekwedstrijd met de luttele hoeveelheid meesters en de jongens te organiseren. Waarschijnlijk ook nog eens gesterkt met een

bosheksenspreuk wisten de dames voor de derde, nee, vierde keer te winnen. Het was schrijnend om te zien hoe die overgrote meerderheid dames dat kleine manmoedige groepje heren brutaal stond uit te lachen. Maar dat terzijde natuurlijk.

Ondertussen leek het almaar kouder en kouder te zijn geworden. En de zon liet zich maar heel af en toe zien en nog minder voelen.

Na het lunchen mochten de juffen en meesters de tijd zelf invullen. De meesten zochten de warmte binnen op, maar een enkeling trotseerde de bijtende koude en stond buiten waakzaam toe te zien op een handvol spelende leerlingen. Gelukkig werden deze collega's af en toe afgelost anders waren deze door de kou bevangen.

Na deze vrije invulling werden wij binnengeroepen door de bijna-tweelingbroers Ko en Jan-die kan er wat van- de Boswachter. Deze

besnorde en gebrilde beschermers van het bos nodigden ons uit voor een vragenspel van “heul heul heul lang geleden”: Ren Je Rot. Terwijl de jongere juffen absoluut geen idee hadden welke quiz de beide heren bedoelden, deden de oudere collega’s ook hun best om maar niet toe te geven deze spelshow van Martin Brozius te kennen om maar niet hun werkelijke leeftijd te verraden. De leerlingen werden over drie groepen verdeeld en kregen steeds een vraag met drie keuzeantwoorden voorgelegd. Deze antwoorden werden belichaamd door drie mensen bij verschillende bomen. Iedere keer moest er na een vraag door iedere leerling individueel een antwoord gekozen worden en op de kreet “ren je rot” renden de leerlingen naar de boom met het goede antwoord. De leerlingen die de juiste keuze hadden gemaakt en dus waarschijnlijk ook het goede antwoord wisten, mochten een prop papier in een bak gooien. De groep met de meest volle bak zou de uiteindelijke winnaar zijn.

Na een tiental vragen leken alle bakken overvol (ja, zo knap zijn de kinderen van de Mattheusschool dus) en moesten Ko en Jan -die kan er wat van- de Boswachter toegeven dat het nog niet zo makkelijk was om de winnaar aan te wijzen en beloofden er later op terug te komen.

Het werd weer tijd voor de Rode Draad. We vonden Zaza en Knoest opnieuw bezig in het bos. Althans, Zaza stond te zagen en Knoest verveelde zich opnieuw. Plots herinnerde Zaza zich dat ze nog langs het aardvrouwtje moesten. Ze hadden immers beloofd om langs te komen met de gevonden paddenstoelen? Maar, waar woonde dat aardvrouwtje ook alweer? De wegwijzers waren verdwenen, maar gelukkig wisten de kinderen te vertellen dat het vrouwtje woonde onder de appelboom. Het aardvrouwtje was blij met alle moeite die de boselven hadden gedaan. Minder blij was ze met een of andere onverlaat die het bos vol rom-

mel had achtergelaten. Zaza en Knoest beloofden dat zij op zoek zouden gaan naar de dader van deze milieuvervuiling.

Langzaam vonden ze steeds meer sporen, maar voordat ze de vuilak in zijn kladden konden grijpen, klaagde Knoest weer eens over honger. Toen hij dropjes van de grond raapte, greep Zaza streng in: dit waren geen dropjes, maar konijnenkeutels! Gelukkig drongen de geuren van een echt avondmaal de zaal binnen en ook Zaza moest toegeven honger te hebben. Fluks pakten de boselven hun spullen en gingen, zoals ook wij, richting de gedekte tafels.

Wat Zaza en Knoest uiteindelijk te eten kregen in het bos wisten wij niet, maar dat het vast niet zo lekker was als wat de keukenploeg had voorbereid was zeker. Zeg nu zelf, ooit een boself nasi met kipsaté en pindasaus zien eten, met een toetje van drie soorten vla toe? Nee toch.

Na de maaltijd waren plots een flink aantal jonge dames en heren verdwenen om zich pas na een half uur geheel in stijl gekleed en opgemaakt te melden in de zaal voor de disco.

Ook dit jaar weer verzorgde DJ Max dit dansfestijn. Deze keer echter was er ook ruimte voor optredens. Zo maakten de Dikkie Diks furore met hun uitvoering van K3's "Alle Kleuren" en dansten de Koekies hun dans op "Fireball".

Melissa (Gonzo), Sana (Gonzo) en Alisha (Schakel) hadden al twee dagen samen met juf Fabiënne (stagiaire Schakels) hun dansje op "Lean On" ingestudeerd en zouden zo door kunnen naar de finale van "So You Think You Can Dance".

Vervolgens lieten de heren van de Gonzoklas (Rydell, Hrithik, Roy en Dylano) zich ook niet onbetuigd, zoals ook Mart, Ayoub, Abdulahi, Adonai, Sabine en Cheyenne die een prachtige choreografie op "Alors On Danse" hadden gemaakt. En tenslotte maakte de gehele Schakelklas het af met een spetterende uitvoering van "Feest".

Tenminste, niet helemaal "tenslotte", want er bleek ook een verrassingact te zijn. De kleine doch kragnige Rivaldo uit de Gonzoklas gaf plots een mooie playbackshow weg op tafel en verbaasde vriend en vijand met zijn lef.

Hierna was het weer even aan DJ Max die de hele zaal nog even flink opzweepte met zijn deuntjes. Het bos trilde er van en menig bosself werd van de verdiende slaap beroofd. Maar goed, de Mattheusschool is niet elke week op bezoek, dus dat moest dan maar even.

Na deze mooie afsluiting van deze laatste avond (het is even wennen dat we maar twee avonden hier slapen, maar dan wel weer drie volle dagen in de weer zijn) dansten sommigen nog even in hun slaap wat elvendansjes, terwijl anderen door de combinatie van gezonde en steenkoude boslucht en het poeder van Klaas Vaak meteen in dromenland belandden.

De weerberichten zijn helaas nog wat minder mild van toon met betrekking tot de volgende dag. Laten we hopen dat het uiteindelijk mee zal vallen.

woensdag

De buienradar en weeronline gaven beide hetzelfde slechte nieuws: vanaf een uur of tien zou het bos zelfs niet meer voldoende bescherming bieden tegen de regen, die de hele dag zou duren.

Na het eten hadden de juffen en meesters nog enige hoop, die helaas ijdel bleek te zijn.

Eerst kwam nog Henk de Houthakker voor een laatste maal proberen het bos in zijn geheel om te leggen, maar de tussenkomst van de buurvrouw, die hem vertelde dat alleen oude bomen omgehakt mogen worden en er maar één in de buurt was die voor kappen zonder vergunning in aanmerking kwam. Gelukkig wilde Henk hiermee akkoord gaan. Wel had hij nog het dagprogramma in zijn tas en hij legde al uit dat de dag misschien anders lopen zou dan gepland vanwege het teveel aan nattigheid buiten.

Zoals gisteren begon ook weer de dag met de ochtendgymnastiek van juf Willeke. na de zeer koude dag en de warme discoavond waren de spieroefeningen meer dan welkom. Natuurlijk horen vooral de juffen en meesters de komende maanden voorlopig nog voortdurend de liedjes “Bewegen is gezond” en “Tsjoe Tsjoe Wah” in hun hoofd, tot gek wordend toe. Maar dat je er op bewegen kunt is zeker.

Opnieuw deden de kinderen enthousiast hun best, maar toch waren er al uitvallers te zien en waren de dansjes toch minder overtuigend dan gisteren.

Op het programma stond vervolgens een spel in het bos. Helaas was de regen nu een veelvoud van wat er eerder die ochtend gevallen was en kwamen de organiserende juffen Agnes en Anneke doorweekt vertellen dat het feest beter niet doorging. Het bos is een mooie plek om te toeven bij zon en zelfs koude, maar bij regen wordt het een modderpoel.

Ja, en dan zit je met de haren in het spreekwoordelijke haar als kampwerkgroep: wat nu te doen. Een beetje improvisatie lukt nog wel maar een alternatieve invulling voor een groot deel van de dag wordt wat lastiger. De oplossing werd gevonden in een spelletjescircuit binnen en een speelfilm in de andere zaal (leve

Netflix!). Na een ronde Twister, Mens Erger Je Niet en nog veel meer enerzijds en “Baas in eigen Bos” (“Open Season”) in de filmzaal anderzijds, was het al weer snel tijd voor de lunch.

Het was de bedoeling dat we hierna de koffers zouden inpakken, maar bij veel groepen was dit door voortvarende juffen en meesters al gebeurd. Dus besloot men tot een recordpoging voor in het Guinness Book of Records: de stoelendans met de meeste deelnemers, iets meer dan vijftig om wel te zijn (46 leerlingen en wat juffen/meesters). De leerlingen dansten, klaptten, zongen, werden afgeleid en wonnen of verloren.

Uiteindelijk waren er nog maar drie kandidaten en deelden Abdoel, Anouar en Sana (de uiteindelijke winnaar) in de glorie.

Na deze spannende recordpoging (helaas niet voldoende om in het recordboek vermeld te worden) werden we geroepen door de boselven Zaza en Knoest: ze waren nu toch echt op het spoor van de vervuiler van het bos. De dader zou een wit konijn zijn, dat woonde bij de appelboom. Met deze wetenschap riepen de elven en de kinderen het aardvrouwtje dat opnieuw verscheen. Zij kon echter niet geloven dat zo'n lieve pluizenbol zo'n rommel had gemaakt. Een konijn at toch geen snoep en dronk toch geen cola? Nee, de onverlaat moest elders gezocht worden. En dus gingen de twee vrienden weer op stap om het bos dan maar in ieder geval een keer op te ruimen.

Bij ieder gevonden vuil (een papiertje, een kartonnetje voor het drinken) werd Knoest roder en roder. Hij besefte namelijk dat hijzelf, per ongeluk weliswaar, de dader was. O, wat had een spijt van zijn nonchalante houding. Besloten werd dit nieuws toch op te biechten bij het aardvrouwtje.

Zij is echter niet haatdragend en als compensatie hoefde

Knoest niet meer te doen dan het vuil in het bos te verzamelen en op te ruimen. Ook de leerlingen werden bedankt en net wilde het aardvrouwtje verdwijnen toen Zaza bedacht dat het de laatste dag was voor het bezoek. Juist nu het bos er zo gezelliger op was geworden door dit gezelschap. Pas na onze belofte om volgend jaar weer terug te komen, verdwenen de boselven én het aardvrouwtjes voorlopig in onze herinneringen.

Voor de hieropvolgende activiteit, de laatste dit jaar, was de regenval de gehele dag juist meer dan welkom. Met een recept in de hand werd ons verzocht eerst modder en daarna een modderschilderswerk te maken. Met wat aarde, zand, versnipperde bladeren, wat takjes en grassprietjes maakten we modder van een ongekende kwaliteit en konden we vervolgens onze handen bemodderd tegen een canvas aan drukken, zodat we twee kunstwerken mee konden nemen voor onze nieuwe school.

Omdat de keukenploeg alles alweer had ingepakt, behalve de worstjes, lieten we daarna voor iedereen patat aanrukken en was ons diner compleet.

Na het handen wassen en het plassen konden we vervolgens meteen ten afscheid ons kamp lied voor de aller-, allerlaatste keer laten horen en liepen we in de rij richting de bus, die al klaarstond en die werd ingeladen door meester Luuk en de meest stevige knapen van onze school.

Het werd al wat donker in het bos en de dieren begonnen zich alweer te roeren. En toen de bus tenslotte wegreed, richting Rotterdam en onze lieve papa's en mama's, dacht menig een nog een glimp te zien van een boself of aardmannetje of -vrouwtje, die ontroerd met een zakdoek gedag zwaaide. Maar toen we beter keken zagen we dat het slechts een struik was die ons toewuifde met zijn roodbruine herfstbladeren. Tenminste, dat dachten wij, want even later was diezelfde struik plotseling verdwenen in het donker van het bos ...

En de wind fluisterde "tot volgend jaar".

BEDANKT

De redactie vindt het altijd passend om stil te staan bij de mensen die ook deze keer weer hebben gezorgd dat deze kampweek een groot succes was: de keukenploeg, de stagiaires, maar zeer zeker ook het team, dat zich toch de gehele week met hart en ziel, dag en nacht heeft ingezet om onze leerlingen een fantastisch fijne, maar ook veilige en verantwoorde, onvergetelijke week te bezorgen. Vier dagen lang eigen huis en voor een aantal ook eigen kinderen missen is niet niks. Petje af en dank jullie wel, zegt deze redactie.

Bedankt dus:

Agnes, Amber, Anneke, Annemarie, Annette, Anouk (stagiaire), Bernardien, Caroline, Ciska (vrijwilligster), Fabienne (stagiaire), Freddie, Irene, Loes, Luuk, Maaïke, Marielle, Marleen, Peter, Rob, Roos, Sjakkie, Sophie, Tanja, Willeke en Zoë.

TOT VOLGEND JAAR!